

„FÖLD! FÖLD!”

Mit tehetünk? Korbácsolhatunk
indulatot, tengert, de a „Föld! Föld!”
a gyönyörű „Föld! Föld!” tűnik előlünk.

Valaki az árbóckosárba mászik,
végigjár minden lépcsőt, létrát,
mindenegy lajtorját, feljebb, egyre feljebb,
csak azért, hogy ne lássa, csak azért,
hogymi se láthassuk, ne érezhessük, milyen
öröm kimondani: „Föld! Föld!” –

Ne tapadjanak hozzánk emlékek többé,
ne tapadjanak sellők, vállakra tetoválva,
tűnjön el minden matróz, aki reméli,
hogymivalaha, teljesen mindegy, milyen okból,
de kimondható a „Föld! Föld!”

Felejts el engem, „Föld! Föld!”
Nem látlak, hallak, nem érzek hosszú évek óta már,
te egyetlen, te csodálatos, te gömbölyű, te sima,
te lapos, teknősbékák által nehezen tartott,
de mégis, elvileg miattunk létező „Föld! Föld!”

Miattad tanultam dallamokat, miattad tanultam
úszni, járni, elpusztulni is csak miattad, most pedig,
amióta nem látlak, nem hallak, egyre kevesebb az
esélyem a pusztulásra, a meglátás pillanatában
lakozó megbánásra, és mindarra, ami hullámzó,
ami megalapozott, ami fölöttünk lebegő
volt vagy lehetett volna.

Lezárult az oktatási időszak. Amit eddig nem,
ezután már esélyünk sincs megtanulni.
Legalább a nevedet, arcodat, a hangod
árnyalatát. Esélyünk se lesz minderre.
Egy ideig, talán sokáig, egyre rekedtebben,
egyre érdekesebben visszhangzol bennünk.
Aztán a csend, a csend se lesz tovább.

